

[Indenrigsministeren.]

har det saavist heller ikke. Forholdet er jo det, at Indenrigsministeriet ikke har et eneste Lokale, ikke et Rum, som man har faaet gennem Beslaglæggelse. Vi har kun Vrøvlet og Spektaklet af denne Lovgivning. Deri turde formentlig ligge det bedst mulige Bevis for, at vi ønsker den ophævet snarest muligt, hellere i Dag end i Morgen. Men gaa hen og love her uden Forhandling med de andre Ministerier, med Fængselsvæsenet og hvad det nu er, at vi kan ophæve den pr. 1. April, det kan jeg ikke. Jeg kan blot sige saa meget, at saa vidt det staaer til mig, saa vidt det staaer til Indenrigsministeriets Embedsmænd, vil denne Lovgivning blive ophævet snarest muligt.

Jeg har saa kun til det ærede Medlem Hr. Starcke at sige, at det forekommer mig noget besynderligt, at det ærede Medlem bruger Ordet „Prokuratorkneb“. Paa saadant er der ikke gjort Forsøg fra vor Side, og en Administration, som er godkendt af Landets Højesteret, burde det ærede Medlem dog vist ikke karakterisere som værende Prokuratorkneb.

Kristen Amby: Den Argumentation, den højtærede Indenrigsminister nu anvendte med Hensyn til Forelæggelsen i Fjor og Indholdet af Bestemmelserne, er ikke blevet bedre ved at blive gentaget. Den stod jo i Forvejen i Bemærkningerne til Lovforslaget i Landstinget; dér siges det, at det er givet, at Lovens Ord ikke er til Hinder for, at den benyttes ogsaa i andre Tilfælde; det er givet, at de Behov, der er nævnt af den daværende højtærede Indenrigsminister, den nuværende højtærede Statsminister, kun er nævnt som Eksempler. Jeg kan ikke erkende, at det er givet. Det er rigtigt, at Statsministeren i en bestemt Rækkefølge forklarer, hvad Loven skulde bruges til, den skal bruges til allierede militære Formaal, og han siger dernæst, at det ogsaa kan blive nødvendigt at anvende den til danske militære Formaal og til andre særlige Formaal, og han nævner saa — idet han ikke siger „f. Eks.“, men „saaledes“ — Anbringelsen af de tyske Flygtninge. I dette maa der efter mit Skøn ligge, at Ministeren er klar over, at man ikke uden videre kan sige, at Spørgsmaalet om Flygtningenes Anbringelse er et militært Spørgsmaal, men at det hænger sammen med hele Krigssituationen og hele Afviklingen af, skal vi sige, de fremmedes Tilstedeværelse her i Landet, og han begrænser mærkværdigt nok sine Eksempler udelukkende dertil.

Det havde dog været saa let, hvis det havde været Mening, at sige til Folketinget dengang; men derudover, ærede Medlemmer, kan det ogsaa i visse Undtagelsestilfælde tænkes, at den danske Civiladministration skal benytte Loven til sine Formaal. Men det sagde Ministeren ikke. Og jeg kan i den samme Tale henvisse til en anden Passus, der yderligere understreger det, som jeg allerede her har nævnt. Det er paa Sp. 304, hvor den daværende Indenrigsminister resumerer — hvis jeg maa have Lov at citere ganske kort —:

„Fast Ejendom kan rekvireres saavel til Brug som til offentligt Eje, men det kan forventes, at der kun i Undtagelsestilfælde vil blive Tale om Rekvisition til Eje, og i øvrigt vil Rekvisitionerne — baade til allierede og danske Formaal — altid blive foretaget under den størst mulige Hensyntagen til Befolkningens Interesser. Men det maa dog her fremhæves, at selv om Kampen er afsluttet, er Krigen og de dermed sammenhængende særlige Forhold ikke endt. Vi maa belave os paa, at det vil tage sin Tid at faa Orden paa Tingene, og dette gælder ogsaa for Indkvarteringsområdet, hvor der endnu maa stilles store Krav af ekstraordinær Karakter til Befolkningen. Vi ved f. Eks. endnu ikke, hvornaar vi vil faa Mulighed for at faa de tyske Flygtninge ud af Landet.“

Altsaa overalt, hvor man omtaler denne Lovs Bestemmelser, drejer det sig om Militæret og saa dette, der ikke kan kaldes militært: Spørgsmaalet om de tyske Flygtninge. Det er overhovedet ikke med et Ord antydnet, at Administrationen vilde bruge Loven til andre Formaal, ikke med et Ord eller en Sætning, og modsætningsvis maa man have Lov at slutte, at det i hvert Fald har staaet for de Rigsdagsmænd, som dengang stemte for Loven, at det var kun saadanne Formaal, man vilde bruge Loven til. At Ordene selv, taget ud af hele deres Sammenhæng, kan give Plads for en anden Fortolkning; kommer ikke den Sag ved. Derfor har jeg sagt paa mit Partis Vegne, hvad jeg gentager nu, at naar vi er gaaet med til at forlænge Loven i 3 Maaneder, selv om vi mener, at den har været adskilligt misbrugt, saa er det under den Forudsætning, at Ministeriet ikke skal forvente en Lov ligelydende med denne vedtaget med vore Stemmer. Det er muligt, at militære Formaal og Flygtningeformaal ogsaa nødvendiggør en ekstraordinær Indkvarteringslov eller Rekvisitionslov om 3 Maaneder, men det bliver kun til disse ganske bestemte Formaal; der bliver